

[Finansministeren.]

at kunne afbøde visse af skattefradragets ulemper.

Forslaget går ud på, at skatteyderne skal have adgang til at betale forskud på deres indkomstskat. Det kan man også i et vist omfang efter de gældende regler, men det principielt nye i forslaget er, at forskudsbeløbet straks skal kunne fratrækkes ved indkomstopgørelsen. Dette sidste er normalt udelukket efter de gældende regler.

Skattefradraget omfatter i øjeblikket kun personlige skatter, der ikke alene er indbetalt, men også forfaldne til betaling. En sådan adgang til ved forskudsbetaling at flytte skattefradraget fra det ene indkomstår til det andet kan i visse tilfælde ændre de pålignede skattebeløb til fordel for en skatteyder, vel at mærke hvis han regner rigtigt, når han fastsætter sin forudbetaling.

Forslaget vil vel navnlig kunne få praktisk betydning i de tilfælde, hvor en skatteyder får sin indtægt forøget. Efter de gældende regler fremkalder en indtægtsstigning, som jeg før sagde, en forholdsvis kraftig skatteforhøjelse i det første skatteår efter, at indtægten er steget. Det hænger bl. a. sammen med, at vi betaler skat bagud. Den skatteyder, der efter en række år med konstant indtægt har forøget sin indtægt f. eks. nu i 1955, skal først begynde at betale skat af den forhøjede indtægt i foråret eller forsommeren 1956. Hans skattefradrag vil derfor først blive forøget på selvangivelsen for 1956, som han normalt først udfylder i begyndelsen af 1957. Den stigning i skattefradraget, som skyldes indtægtsforøgelsen i 1955, vil altså først påvirke hans indkomstskat for skatteåret 1957—58. Den forhøjede indtægt i 1955 bliver således beskattet, før skattefradraget er steget, og da skatteskalaerne er udarbejdet under forudsætning af, at skattefradraget nogenlunde svarer til den indkomst, hvoraf skatten udregnes, bliver den forhøjede indtægt i 1955 beskattet særlig hårdt. Til gengæld får skatteyderen så i de følgende

år fordel af et forholdsvis stort skattefradrag.

Efter det foreliggende lovforslag — jeg sætter en streg under lovforslag — vil den skatteyder, der forøger sin indtægt i 1955, få adgang til straks at forøge sit skattefradrag ved at betale forskud på indkomstskatten. Ved at foretage en sådan forudbetaling kan han få nedsat den forholdsvis høje skat, der pålignes den forhøjede indkomst, og forskudsbeløbet modregnes derefter i den fremtidige skattebetaling.

I princippet skulle der altså være tale om en forbedring i skattelovgivningen. Men hvordan vil en ordning af denne art virke i praksis? Hvordan skal den enkelte skatteyder finde ud af, om det kan betale sig for ham at yde forskud, og hvilket beløb han i så fald skal indbetale?

Det er nemlig efter forslaget overladt til den enkelte skatteyder selv at besvare disse spørgsmål. Hvis han regner forkert, må han selv tage konsekvenserne. Der kan blive tale om ret store udsving i indkomstskatten fra år til år. Det er også muligt, at den samlede indkomstskat set over en årrække forøges, men det skal siges, at det nok i de fleste tilfælde vil dreje sig om forholdsvis beskedne skatteforøgelser.

For at kunne tage stilling til, hvorvidt og i hvilket omfang man skal betale forskud, må man først beregne, hvad forskellige mulige forskudsbeløb vil betyde for ens indkomstskat for det kommende skatteår, og dette er med den udviklede skattelovgivning, vi har her i landet, slet ikke så enkelt endda. Men det er ingeniørligt tilstrækkeligt. Man må også sætte sig ind i, hvorledes de forskellige forskudsbeløb og de dertil svarende skattebeløb via skattefradraget vil påvirke beskattningen for de følgende skatteår. Det er betydeligt sværere, fordi regnearbejdet forøges, og særlig fordi mange skatteydere ikke ved, hvorledes deres indtægt vil udvikle sig i de kommende år.

Forslagsstillerne har i bemærkningerne til lovforslaget opstillet og gennemregnet